

## De armoede

Als kind kom je er al vrij snel achter dat als je in armoede opgroeit jouw realiteit niet overeenkomt met die van jouw leeftijdsgenootjes. Bijna alles wat leuk gevonden wordt kan jij niet aan meedoen omdat er simpelweg geen geld voor is. Na de zomervakantie kwamen altijd de verhalen wat iedereen had gedaan in de vakantie. Bijna iedereen had altijd een plezierige en actieve vakantie gehad in het binnen en/of buitenland. Ik was al blij als ik met genoeg eten en weinig klappen de vakantie doorkwam.

Ik ben ook wel eens uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje van een klasgenootje. Ik kwam daar onverzorgd in versleten kleding zonder cadeautje aan. Dat je geen cadeautje kan geven wordt door je klasgenootje vreemd gevonden. Dat is op zich erg logisch (zeker op die leeftijd) omdat zijn realiteit niet overeenkomt met de mijne. Omdat ik daar ook in een situatie belandde die niet mijn realiteit was vertoonde ik ook afwijkend gedrag. Ook dit werd erg vreemd gevonden en vond men moeilijk om mee om te gaan. Ik ben ook nooit meer uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje.

Ik ben vroeger op de basisschool ook enorm gepest omdat waar velen nette kleding droegen volgens de laatste trend, droeg ik oude en versleten kleding. Ook ben ik veel gepest omdat men vond dat ik er uit zag als een meisje. De realiteit was dat er geen geld was voor de kapper of kleding.

Het is al kind zijnde heel erg confronterend om er achter te komen dat jouw realiteit niet overeenkomt met de rest van de maatschappij. Je hoort nergens bij en waar je ook komt je voelt je er niet thuis. Terwijl het een feit is dat ieder mens, groot of klein, ergens bij wil horen. Tijdens het opgroeien, naarmate je ouder wordt ga je ook steeds meer op zoek naar je identiteit waarmee je je kan identificeren met andere mensen in de maatschappij. En omdat jouw realiteit dan anders is dan de maatschappij ga je alles doen om er bij te horen. De dingen die je daarvoor doet zijn dingen die andere kinderen niet doen (omdat dat niet hoeft in hun geval) en wordt dus gezien als een ontwikkelingsstoornis.

Ik voelde me thuis niet welkom en ook niet in de maatschappij. Geldzorgen hebben een constante grip op je leven en brengt veel zorgen en stress met zich mee. Deze zorgen en stress namen emotionele ruimte in die mijn moeder had willen en moeten besteden aan haar kinderen. En omdat mijn realiteit niet overeen kwam met die van de maatschappij vertoonde ik afwijkend gedrag waar in dit geval mijn moeder geen emotionele ruimte voor had om mee te dealen. Mijn afwijkend gedrag werd dus ook beloond met klappen of emotionele verwaarlozing vanuit mijn moeder. Dit was dan ook een van de redenen dat ik me thuis niet welkom voelde.

De armoede waar ik in ben opgegroeid heeft ook heel erg bijgedragen aan de stempel 'moeilijk opvoedbaar'. Iets waar ik het tot op de dag van vandaag nog steeds niet mee eens ben. Een kind wordt naar mijn mening gevormd door zijn of haar opvoeding en directe omgeving. Mijn afwijkende gedrag wat onder andere kwam door de afwijkende realiteit waar ik in opgroeide, kwam wel 100% overeen met mijn realiteit. Dat is naar mijn mening het tegenovergestelde van moeilijk opvoedbaar zijn, het was passend bij mijn opvoedsituatie.

## De uithuisplaatsing

Uiteindelijk heeft armoede en het daardoor niet ergens welkom of thuis voelen bij mij geleid voor erg veel frustraties. Deze frustraties kwamen bij mij met veel agressie tot uiting, wat uiteindelijk de

stempel 'moeilijk opvoedbaar' op papier misschien wel weer terecht maakt. Mijn agressie die voortkwam uit frustraties en mijn al afwijkende gedrag wat voortkwam uit mijn realiteit heeft ook heel erg bijgedragen aan mijn uithuisplaatsing.

Met mijn uithuisplaatsing kwam ik in een systeem terecht van pleeggezinnen, crisisopvangcentra, internaat en jeugddetentie. Alhoewel ik in die tijd echt wel dingen heb geleerd en er ook lichtpuntjes te vinden zijn heb ik het altijd als verschrikkelijk ervaren. Ik heb er tenslotte nooit om gevraagd om in dat systeem te belanden en voor mijn gevoel doordat ik met 10-0 achterstand ben geboren ook nooit een eerlijke kans heb gekregen om het te voorkomen.

## Volwassen

Toen ik de leeftijd van 18,5 jaar bereikte hield voor mij de hulpverlening op en moest ik het zelf maar zien te redden. Ik ontmoette al snel mijn huidige vriendin waar ik nu in totaal 4 kinderen mee heb. Het eerste wat wij beide wilden, want ook haar geschiedenis was niet makkelijk, was het stichten van een gezin. We wilden dat beide zo graag, we hadden het allebei in onze jeugd gezien bij andere wat het is om in een gelukkig gezin op te groeien. Dat wilden wij ook!

Onze opvoeding is eigenlijk pas begonnen op volwassen leeftijd. Dat is gebeurd met veel vallen en opstaan. Dat vallen en opstaan brengt veel problemen met zich mee. Veel van die problemen ben ik in mijn vroegere leven ook mee geconfronteerd. Dat vallen en opstaan heeft eigenlijk dezelfde situatie gecreëerd voor mijn kinderen als waar ik in ben opgegroeid. Een opvoeding die geen realistische weergave is van de maatschappij en alle problemen die daar uit voortkomen.

Doordat wij als ouders in ons verleden nooit een goed voorbeeld hebben gehad van hoe je een kind opvoed, had onze dochter te maken met ouders die zich geen raad wisten. De hulp richtte zich dan op de ontwikkelingsstoornis die ze op dat moment had, maar niet op het waarom. De hulp die wij als ouders kregen was erg praktisch en gericht op hoe je een huishouden runt. De hulp was ook meer gericht op het individu dan op ons gezin als geheel. Het gebrek aan vertrouwen wat we hadden in de hulpverlening zorgde er ook voor dat we niet alles bespreekbaar maakten. Hadden we dingen wel bespreekbaar gemaakt, dan was men er snel achter gekomen dat o.a. geldzorgen continue een onderliggende stressfactor was, waardoor we ook nog eens, door de stress, minder leerbaar waren.

Dit doet me ook realiseren dat ik het ook heel jammer voor mijn moeder vind dat destijds die onderliggende stressfactor wat geldzorgen voor haar was, er voor heeft gezorgd dat zij geen eerlijke kans heeft gekregen om een moeder te kunnen zijn. Want 1 ding weet ik zeker, ze heeft er absoluut nooit om gevraagd ons in armoede op te laten groeien. En als zij geen geldzorgen had gehad, had mijn leven ook heel anders gelopen.

## Advies

De belevingswereld is belangrijker dan het probleem van zich. De geschiedenis, maar vooral hoe deze is beleefd, leidt tot het probleem van nu, en bepaalt hoe je er mee moet omgaan in de toekomst. Kom niet binnen om de boel over te nemen, maar ga op een gelijkwaardige manier de samenwerking aan, luister naar de verhalen en win het vertrouwen van je cliënt. Peter Robert, een Belgisch systeem therapeut zei eens:

“Als je het probleem op kan lossen, doe het dan. Maar luister vooral eerst naar de verhalen van de families over hun lijden en over hun pogingen om samen gelukkig te zijn”.

Als je dat doet ben je geen pleister op de wond die weer gaat bloeden zodra je vertrekt. Dan heel je de wond en heb je geen pleister meer nodig.